

[Uz Sākumlapu](#) > ... > [Tiesāšanās Procedūras](#) > [Civillietas](#) > [Pierādījumu Iegūšana](#) > [Austrija](#)

Pierādījumu iegūšana

Saturu nodrošina

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Pierādīšanas pienākums

1.1 Kādi ir pierādīšanas pienākuma noteikumi?

Principā katrai pusei ir jāuzskaita visi tās pieteikuma pamatā esošie apgalvotie fakti (pierādīšanas pienākums (*Behauptungslast*)) un jānodrošina atbilstīgi pierādījumi (Austrijas Civilprocesa kodeksa (*Zivilprozessordnung*) 226. panta 1. punkts un 239. panta 1. punkts). Ja lietas fakti joprojām ir neskaidri (“*non liquet*” situācija), tiesai lēmums tomēr ir jāpieņem. Šādos gadījumos piemēro noteikumus par pierādīšanas pienākumu. Katrai pusei ir pierādīšanas pienākums nodrošināt, lai tā sniedz visus faktiskos pierādījumus, kas pamato tai labvēlīgo tiesību normu. Parastos apstākļos prasītājiem ir jāpamato visi fakti, uz kuriem ir balstītas viņu prasības, un atbildētājiem ir jāpamato visi fakti, uz kuriem ir balstīti viņu iebildumi. Prasītājam ir arī pierādīšanas pienākums attiecībā uz procedūras noteikumu ievērošanu.

1.2 Vai pastāv noteikumi, kas atbrīvo noteiktus faktus no pierādīšanas pienākuma? Kādos gadījumos? Vai ir iespējams iesniegt pierādījumus, lai pierādītu, ka kāds juridisks pieņēmums, nav pareizs?

Fakti, kas ir būtiski, lai pieņemtu spriedumu, ir jāpierāda, ja vien uz tiem neattiecas pierādīšanas pierādījums. Nav jāpierāda fakti, kas ir atzīti (Civilprocesa kodeksa 266. un 267. pants), acīmredzami (Civilprocesa kodeksa 269. pants) vai tiesību prezumpcija (Civilprocesa kodeksa 270. pants).

Fakts ir atzīts, ja puse atbildētājas puses prasībā minētu faktu ir akceptējusi kā pareizu. Tiesai principā ir jāakceptē atzīts fakts kā pareizs un jāpieņem savs lēmums bez minētā fakta turpmākas pārbaudes.

Fakts ir acīmredzams, ja tas ir vispārzināms (t. i., lielam skaitam cilvēku zināms vai droši uztverams jebkurā laikā) vai tiesai zināms (ir zināms tiesai, kas izskata lietu, pamatojoties uz tiesas pašas oficiālajiem konstatējumiem, vai ir skaidri redzams no dokumentiem).

Pieņemot lēmumu, tiesai ir jāņem vērā acīmredzamie fakti *ex officio*; tie nav apstrīdami vai pierādāmi.

Tiesību prezumpcija izriet tieši no tiesību aktiem, un sakarā ar to var tik atcelts pierādīšanas pienākums. Tai pusei, kas negūst priekšrocību no šāda pieņēmuma, ir jāiesniedz pierādījumi par pretējo. Tai ir jāpierāda, ka, lai gan ir pamats tiesību prezumpcijai, pieņemtie fakti vai juridiskā situācija nepastāv.

1.3 Kādā apmērā tiesai ir jābūt pārliecinātai par kādu faktu, lai tā varētu pamatot savu spriedumu ar šo faktu?

Tiesas procesa mērķis ir pārliecināt tiesnesi par kādu faktu. Vispārīgi runājot, lai pārliecinātu tiesnesi, ir jāpieļauj “ievērojama varbūtība” un nav nepieciešama “absolūta ticamība”.

Pierādījumu standarta pakāpes ir noteiktas normatīvajos aktos vai tiesu judikatūrā, kā rezultātā tās var palielināt no “būtiskas varbūtības” līdz “varbūtībai, kas robežojas ar ticamību” vai samazinātas līdz “lielai varbūtībai”.

Pēdējā gadījumā pietiek ar apmierinošu pierādījumu vai apliecinājumu kā pierādījumu standartu saskaņā ar Civilprocesa kodeksa 274. pantu. Ar *prima facie* pierādījumiem arī tiek samazināts pierādījumu standarts, un tiem ir nozīme sarežģījumu pārvarēšanā, nodrošinot pierādījumus prasībās par zaudējumu atlīdzināšanu. Ja notikumu norise ir raksturīga un dzīves pieredze liecina par īpašu cēlonisku saikni vai kļūmi, šie nosacījumi ir uzskatāmi par pierādītiem *prima facie* pat individuālos gadījumos.

2 Pierādījumu iegūšana

2.1 Vai pierādījumi vienmēr jāiesniedz kādai no lietas pusēm, vai arī atsevišķos gadījumos tiesnesis var iegūt pierādījumus pēc savas iniciatīvas?

Tiesa var iegūt pierādījums pēc savas iniciatīvas vai pēc vienas no lietā iesaistītajām pusēm pieteikuma. Tiesvedībā, kurai ir tikai izmeklēšanas raksturs (tiesai ir jākonstatē lietas izšķirošie fakti pēc savas iniciatīvas), šajā gadījumā pušu pieteikums nav nepieciešams. Austrijas Civilprocesa kodeksa noteiktajā standarta tiesvedībā tiesneši var pēc savas iniciatīvas iegūt jebkādu pierādījumus, ja paredzams, ka tie palīdzēs noskaidrot būtiskus faktus (Civilprocesa kodeksa 183. pants). Tiesnesis var likt pusēm iesniegt dokumentus, pieprasīt pārbaudi uz vietas vai likt veikt pārbaudi ekspertu atzinumu veidā, kā arī noplatināt puses. Tomēr dokumentārus pierādījumus var iesniegt tikai tad, ja vismaz viena puse ir uz tiem atsaukusies; nedrīkst pieņemt dokumentārus pierādījumus un noplatināt lieciniekus, ja abas puses pret to iebilst. Pārējos gadījumos pierādījumus iegūst, ja viena no pusēm iesniedz pieteikumu par pierādījumu iegūšanu.

2.2 Ja kādas puses lūgums pieņemt pierādījumu tiek apmierināts, kas noteik tālāk?

Principā pierādījumus iegūst mutiskās tiesvedības laikā. Sagatavošanās sanāksmes laikā (Civilprocesa kodeksa 258. pants) tiesa, puses un/vai citi pārstāvji izveido lietas izskatīšanas grafiku, kurā ir plānots arī pierādījumu iegūšanas laiks. Tomēr, ja nepieciešams, jebkurā laikā var sarīkot turpmāku diskusiju saistībā ar tiesas procesa norisi. Pēc tam, kad ir iegūti pierādījumi, iznākums tiek apspriests kopā ar pusēm (Civilprocesa kodeksa 278. pants). Pierādījumi nepastarpināti jāiegūst tiesnesim, kurš izšķirs lietu. Tiesību aktos skaidri noteiktos gadījumos pierādījumus var iegūt arī savstarpējas tiesiskās palīdzības procesā. Pusēm ir jābūt uzaicinātām iegūt pierādījumus. Puses var izmantot dažādas līdzdalības tiesības, piemēram, tiesības izvirzīt jautājumus lieciniekiem un ekspertiem. Pierādījumi principā vienmēr tiek iegūti pat tad, ja lietā iesaistītās puses nav klāt, lai gan bijušas uzaicinātas.

2.3 Kādos gadījumos tiesa var noraidīt puses lūgumu pieņemt pierādījumu?

Puses pieteikums iegūt pierādījumus ir jānoraida, ja tiesa uzskata to par neatbilstīgu (Civilprocesa kodeksa 275. panta 1. punkts) vai ja tas iesniegts ar nolūku novilcināt procesu (Civilprocesa kodeksa 178. panta 2. punkts, 179. pants un 275. panta 2. punkts). Var noteikt arī termiņu pierādījumu iegūšanai, ja šķiet, ka šis process kavē tiesvedību (Civilprocesa kodeksa 279. panta 1. punkts). Tiklīdz termiņš ir beidzies, pieteikums par pierādījumu iegūšanu var tikt noraidīts. To var arī noraidīt, ja tas nav nepieciešams, jo tiesa jau ir pārlicināta, ja fakts nav jāpierāda vai ja pierādījumu iegūšana ir aizliegta. Ja pierādījumu iegūšana palielina izdevumus (piem., sakarā ar eksperta viedokļa iegūšanu), parasti no puses, kas iesniegusi pieteikumu, ir jāiekasē priekšapmaksas. Ja tas netiek noregulēts noteiktajā laikā, pierādījumus principā var iesniegt vēlākā datumā tikai tad, ja tādējādi netiek novilcināts procesa iznākums.

2.4 Kādi ir dažādie pierādījumu veidi?

Austrijas Civilprocesa kodeksā ir paredzēti pieci "klasiskie" pierādīšanas līdzekļi: dokumenti (292.–319. pants), liecinieku liecības (320.–350. pants), eksperta liecība (351.–367. pants), pārbaude uz vietas (368.–370. pants) un pušu noplatināšana (371.–383. pants). Principā jebkuru informācijas avotu var pieņemt kā pierādījumu un pēc tā veida klasificēt kā vienu no iepriekš minētajiem pierādīšanas līdzekļiem.

2.5 Kādas ir metodes, lai iegūtu pierādījumus no lieciniekiem, un vai tās atšķiras no metodēm, kādas izmanto, lai iegūtu pierādījumus no lieciniekiem, kas ir eksperti? Kādi ir noteikumi attiecībā uz rakstveida pierādījumu un eksperta atzinuma/viedokļa iesniegšanu?

Liecinieki tiek pratināti individuāli, nevis to liecinieku klātbūtnē, kuri tiks pratināti vēlāk. Tas novērš iespēju ietekmēt citam citu liecību. Ja liecinieku liecības ir pretrunīgas, viņus var noplatināt vienlaicīgi. Liecinieku

nopratināšana sākas ar vispārēju iztaujāšanu, lai noteiktu, vai viņi nav noraidāmi jebkāda iemesla dēļ, vai viņiem nav tiesību klusēt un vai nav kādu citu faktoru, kas traucē viņiem nodot zvērestu. Tiklīdz liecinieks ir brīdināts, ka jāsaista patiesība, un informēts par to, kādas ir krimināltiesiskās sekas par nepatiesas liecības sniegšanu, tiek sākta faktiskā nopratināšana, lūdzot lieciniekam sniegt viņa personas identifikācijas datus. Tad liecinieks tiek nopratināts saistībā ar pašu lietu. Puses var piedalīties liecinieku nopratināšanā un ar tiesas piekrišanu uzdot jautājumus lieciniekiem. Neatbilstīgus jautājumus tiesnesis var noraidīt. Principā liecinieki ir jānopratinā tieši pirms lietas iztiesāšanas tiesā. Tomēr noteiktos apstākļos lieciniekus var nopratināt, izmantojot savstarpējas tiesiskās palīdzības procesu (Civilprocesa kodeksa 328. pants).

Uzskatāms, ka liecinieki-eksperti "palīdz" tiesai. Liecinieki sniedz liecības saistībā ar faktiem, bet liecinieki-eksperti nodrošina tiesnesim zināšanas, kādu viņam var nebūt. Principā eksperta liecība ir jāizskata tieši tiesai, kas izskata attiecīgo lietu. Liecinieku-ekspertu var bez ierobežojuma pieaicināt arī tiesnesis pēc savas iniciatīvas. Lieciniekiem-ekspertiem ir jāiesniedz savi konstatējumi un atzinums. Lieciniekiem-ekspertiem lietas mutiskās izskatīšanas laikā jāsniedz mutisks atzinums. Lieciniekiem-ekspertiem lietas mutiskās izskatīšanas laikā ir jāpaskaidro rakstiskie atzinumi, ja kāda no pusēm to pieprasa. Konstatējumiem un atzinumam jābūt pamatotiem. Civilprocesa kodeksa izpratnē privāti atzinumi netiek uzskatīti par ekspertu atzinumiem. Tiem ir privātu dokumentu statuss.

Principā dokumentārus pierādījumus iesniedz pierādītājs. Īpaši jānorāda vai jāizceļ attiecīgās dokumentu daļas. Dokumenti ir jāiesniedz tiesā skaidrā un labi sakārtotā veidā un principā kopiju veidā. Tomēr tiesa var izdot rīkojumu iesniegt oriģinālus pēc atbildētājas puses pieteikuma vai pēc savas ierosmes. Dokumentus, kas ir oficiālas iestādes vai notāra rīcībā, noteiktos apstākļos tiesa var iegūt arī pēc pieteikuma vai pēc savas ierosmes, piemēram, ja pierādītājs nevar tos iegūt. Ja dokuments ir pierādītājai pusei pretējās puses vai trešās personas rīcībā, tiesa noteiktos apstākļos var uzdot dokumenta turētājam to iesniegt. Par dokumentu pierādījuma spēku sk. atbildi uz 2.6. jautājumu.

2.6 Vai kādas noteiktas pierādīšanas metodes ir nozīmīgākas par citām?

Piemēro "brīvas pierādījumu novērtēšanas" principu (Civilprocesa kodeksa 272. pants). Pierādījumu novērtēšana ir tiesneša veikta iegūto pierādījumu pārbaude. Novērtējot pierādījumus, tiesnesim nav saistoši nekādi ar likumu noteikti nosacījumi attiecībā uz pierādījumiem, bet viņam, nosakot, vai pierādījums ir vai nav pietiekams, ir jāvadās pēc savas personīgās pārlicības. Attiecībā uz pierādīšanas līdzekļiem nav piemērojama hierarhija. Rakstisks pierādījums ir uzskatāms par dokumentāru pierādījumu, ja vien tas nav eksperta atzinums. Tiek pieņemts, ka Austrijā izdoti publiskie dokumenti ir autentiski, t. i., tiek uzskatīts, ka tie ir tiešām attiecināmi uz norādīto izdevēju. Tie arī nodrošina pilnīgu satura pareizības pierādījumu. Ja privātie dokumenti ir parakstīti, tie arī tiek pilnībā pieņemti kā pierādījumi, ka tajos ietverta ziņojumu ir sniegusi persona, kura tos ir parakstījusi. To pareizība vienmēr tiek pārbaudīta brīvajā pierādījumu novērtēšanā.

2.7 Vai noteiktu faktu pierādīšanai ir obligāti jāizmanto noteikta veida pierādīšanas metodes?

Austrijas Civilprocesa kodekss neparedz, ka konkrētos gadījumos ir jāskata noteiktu veidu pierādījumi. Prasības summa neietekmē pierādīšanas līdzekļu izvēli.

2.8 Vai lieciniekam saskaņā ar likumu ir pienākums sniegt liecību?

Lieciniekiem ir pienākums ierasties tiesā, sniegt liecību un, ja tiem tiek lūgts, nodot zvērestu. Ja atbilstīgi prasībām izsaukts liecinieks neapmeklē tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklaušīšanai, nesniedzot pietiekamu pamatojumu, tiesai vispirms ir jāuzliek viņam administratīvs sods, bet gadījumā, ja liecinieks tiesā neierodas otrreiz, tiesai ir jāizdod rīkojums par viņa atvešanu uz sēdi piespiedu kārtā. Ja liecinieks atsakās liecināt bez iemesla vai ja viņa sniegtais attiekuma iemesls nav pamatots, viņam var likt liecināt piespiedu kārtā. Ja liecinieks tiesā sniedz nepatiesu liecību, tiesa pret viņu ierosina kriminālprocesu.

2.9 Kādos gadījumos liecinieks var atteikties sniegt liecību?

Ja atteikums sniegt liecību ir pamatots (Civilprocesa kodeksa 321. pants), lieciniekam ir tiesības atteikties atbildēt uz kādu jautājumu vai atsevišķiem jautājumiem. Viņam nav tiesību pavisam atteikties sniegt liecību. Šāds pamatots iemesls ir skandāla iespējamība vai risks, ka tiks sākta kriminālvajāšana pret liecinieku vai viņam tuvu personu, tiešs finansiāls zaudējums tām pašām personām, valsts uzlikts pienākums klusēt, advokātu, likumā noteiktas pārstāvības organizācijas vai profesionālās apvienības, kas var slēgt koplīgumus, pienākums

klusēt par darba un sociālā nodrošinājuma jautājumiem, mākslas vai komercnoslēpumu iespējama izpaušana un tādu balsošanas tiesību izmantošana, kas ir ar likumu noteikts noslēpums. Pirms pušu uzklaušanās tiesai ir jāinformē puses par minētajiem pamatotajiem atteikuma iemesliem. Lieciniekiem, kuri vēlas izmantot savas tiesības klusēt, ir jāpaziņo šīs izvēles iemesls.

2.10 Vai pret personu, kura atsakās liecināt, var piemērot sankcijas vai likt sniegt liecību piespiedu kārtā?

Tiesai ir jāizlemj, vai liecinieka atteikums sniegt liecību ir likumīgs. Lieciniekiem, kuri atsakās liecināt bez jebkāda iemesla vai sniedz iemeslus, ko tiesa uzskata par nepamatotiem, var likt liecināt piespiedu kārtā (Izpildes kodeksa (*Exekutionsordnung*) 354. pants). To var izdarīt ar naudas sodus vai ierobežotā apmērā ar apcietinājumu. Šāds liecinieks ir arī atbildīgs par jebkādu pusēm nodarītu kaitējumu, kas radies tāpēc, ka viņš nepamatoti ir atteicies liecināt.

2.11 Vai ir personas, no kurām nedrīkst iegūt liecības?

Liecības nedrīkst iegūt no personām, kuras nav varējušas vai nevar liecināt par pierādāmajiem faktiem vai darīt zināmu, kam bijušas par aculiecinieku. Tiek uzskatīts, ka šīm personām ir "absolūta" fiziska nespēja liecināt (Civilprocesa kodeksa 320. panta 1. punkts). Attiecībā uz nepilngadīgām vai garīgi slimām personām tiesai jāizlemj katrā gadījumā atsevišķi, vai šīs personas var liecināt. Ja iztaujājamā persona ir nepilngadīga, tad tiesa pēc pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas var pilnībā vai daļēji atteikties no iztaujāšanas, ja iztaujāšanas rezultātā tiktu apdraudēta nepilngadīgās personas labjutība, ņemot vērā minētās personas garīgo briedumu, iztaujāšanas priekšmetu un personas attiecības ar tiesvedībā iesaistītajām pusēm (Civilprocesa kodeksa 289.b panta 1. punkts). Iepriekš minētais attiecas arī uz bezstrīdus tiesvedību (Bezstrīdus tiesvedības likuma (*Außerstreitgesetz*) 35. pants). Ir arī trīs gadījumi, kad nespēja liecināt ir "relatīva" (Civilprocesa kodeksa 320. panta 2.-4. punkts): reliģisko profesiju pārstāvjiem saistībā ar informāciju, kura viņiem sniegta grēksūdzes laikā vai uz kuru citādi attiecas konfidencialitāte, kas izriet no viņu amata, valsts amatpersonas attiecībā uz konfidenciālu informāciju saistībā ar viņu amatu (ja vien nav noteikts izņēmums) un mediatori attiecībā uz informāciju, kura viņiem uzticēta vai kuru viņi citādi ieguvuši mediācijas gaitā.

2.12 Kāda ir tiesneša un pušu loma, uzklaušot liecinieku? Kādos apstākļos liecinieku var uzklaušīt videokonferencē vai ar citu tehnisku līdzekļu palīdzību?

Tiesai ir jāuzdod lieciniekiem atbilstīgi jautājumi par faktiem, kas pierādāmi ar viņu liecību, un par apstākļiem, kādos viņi ir ieguvuši savas zināšanas. Puses var piedalīties liecinieku nopratināšanā un ar tiesas piekrišanu uzdot jautājumus, lai precizētu vai pilnveidotu viņu liecības. Neatbilstīgus jautājumus tiesnesis var noraidīt. Liecinieku liecību būtiskam saturs ir jābūt protokolētam, un, ja nepieciešams, jābūt liecības stenogrammai. Liecinieku nopratināšana, izmantojot video tehnoloģiju, principā ir iespējama un būtu jāizmanto nopratināšanā tad, kad tiek izpildīts lūgums par savstarpēju tiesisko palīdzību, lai nesadārdzinātu procesu. Kopš 2011. gada visas tiesas ir aprīkotas ar videokonferences iekārtām.

Ja civilprocesa priekšmets ir saistīts ar kriminālprocesu, tad tādu personu nopratināšanā, kuras minētajā kriminālprocesā ir cietušās Austrijas Kriminālprocesa kodeksa (*Strafprozessordnung*) 65. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē, pēc šo personu pieprasījuma procesa ierobežo procesa dalībnieku un to pārstāvju līdzdalību nopratināšanā tā, lai minētās personas nopratināšanai var sekot līdz, izmantojot skaņas un attēla pārraides tehniskos līdzekļus, un izmantot savas tiesības uzdot jautājumus bez fiziskas klātbūtnes nopratināšanā. Ja cietušais ir nepilngadīgais, iztaujāšanai par kriminālprocesa priekšmetu ir jānorīko atbilstošs eksperts (Kriminālprocesa kodeksa 289.a panta 1. punkts). Pēc pieprasījuma tiesa var pirmajā daļā aprakstītajā veidā nopratināt personu, ja, ņemot vērā attiecīgos pierādījumus vai personas iesaisti, no nopratināmās personas nevar pamatoti sagaidīt, ka tā sniegs liecību procesā iesaistīto pušu un to pārstāvju klātbūtnē (Civilprocesa kodeksa 289.a panta 2. punkts). Tiesa pēc pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas var veikt nopratināšanu Civilprocesa kodeksa 289.a panta 1. punktā aprakstītajā veidā un, ja nepieciešams, pieaicināt atbilstošu ekspertu pat, ja nepilngadīgās personas labjutību apdraudētu ne pati nopratināšana, bet gan, ņemot vērā minētās personas garīgo briedumu, iztaujāšanas priekšmetu un personas attiecības ar tiesvedībā iesaistītajām pusēm — minēto pušu un to pārstāvju klātbūtnē nopratināšanā (Civilprocesa kodeksa 289.b panta 2. punkts). Civilprocesa kodeksa 289.a un 289.b pants ir piemērojams arī bezstrīdus tiesvedībā (Bezstrīdus tiesvedības likuma 35. pants).

3 Pierādījuma izvērtēšana

3.1 Ja puse liecību ieguvusi nelikumīgi, vai tiesai ir kādi ierobežojumi sprieduma pieņemšanā?

Austrijas civilprocesa tiesību aktos principā nav paredzēti pierādījumu izmantošanas aizliegumi. Judikatūrā ir noraidīts vispārējs aizliegums izmantot nelikumīgi iegūtus pierādījumus. Pierādījumu pieņemamība drīzāk būtu jānosaka katrā tiesas procesā. Piem., nelikumīgi iegūtus audioierakstus principā var izmantot civilprocesā, ja pierādītāja puse var pierādīt, ka tai vajadzīgs audioieraksts, ja šī prasība citādi nav īstenojama, un ka šī prasība un šīs puses subjektīvās intereses ir vērtējamās augstāk par atbildētājas puses privātuma aizskārums pierādījumu iegūšanā.

3.2 Ja esmu viena no lietas pusēm, vai mans paziņojums tiks uzskatīts par liecību?

Pušu nopratināšana arī ir pierādījums. Arī pusēm, tāpat kā lieciniekiem, ir pienākums ierasties tiesā, sniegt liecību un nodot zvērestu. Tomēr pusēm principā nevar likt ierasties, liecināt vai nodot zvērestu tiesā piespiedu kārtā. Piemēram, laulības lietā iesaistītajām pusēm var likt ierasties tiesā, taču ne liecināt vai nodot zvērestu. Ja puse nepamatoti neierodas uz tiesas procesu vai atsakās liecināt, tiesai tas ir pienācīgi jāizvērtē, ņemot vērā visus apstākļus. Ja puse nestāsta patiesību, tas netiek uzskatīts par kriminālpārkāpumu (atšķirībā no lieciniekiem), ja vien nepatiesais apgalvojums netiek sniegts zem zvēresta. Pušu nopratināšanu var pieprasīt tiesneši pēc savas iniciatīvas.

4 Vai šī dalībvalsts saskaņā ar Pierādījumu iegūšanas regulas 2. panta 1. punktu ir norādījusi citas iestādes, kas ir kompetentas iegūt pierādījumus tiesvedības civillietās vai komercietās nolūkiem atbilstoši regulai? Ja ir, kādās tiesvedībās tās ir kompetentas iegūt pierādījumus? Vai tās var tikai pieprasīt pierādījumu iegūšanu vai arī palīdzēt pierādījumu iegūšanā, pamatojoties uz citas dalībvalsts pieprasījumu? Skatīt arī paziņošanu saskaņā ar Pierādījumu iegūšanas regulas 2. panta 1. punktu

Saskaņā ar valsts tiesību aktiem pašlaik Austrijā iegūt pārrobežu pierādījumus saskaņā ar regulas 2. panta 1. punktu ir kompetentas tikai tiesas.

■ Lapa atjaunināta: 05/01/2026

Šīs lapas versiju savā valodā uztur attiecīgais Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla kontaktpunkts. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Ne Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls, ne Eiropas Komisija neuzņemas nekādu atbildību par šajā dokumentā ietvertu vai minēto informāciju vai datiem. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.